

Sygn. akt VIII Ka 307/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lipca 2019 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący **SSO Przemysław Wasilewski**

Protokolant Izabela Zinkiewicz

przy udziale Prokuratora Anatola Pawluczuka

po rozpoznaniu w dniu 17 lipca 2019 roku

sprawy T. G.

oskarżonego o czyn z art. 178 a § 1 k.k.;

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku

z dnia 31 stycznia 2019 roku, sygnatura akt XIII K 996/18

I. Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

II. Z asądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180,- (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty za drugą instancję i obciąża w/w kwotą 50,- (pięćdziesiąt) złotych z tytułu pozostałych kosztów procesu za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

T. G. został oskarżony o to, że w dniu 23 czerwca 2017 roku w B. przy ul. (...) prowadził pojazd mechaniczny tj. samochód osobowy marki V. o numerze rejestracyjnym (...) będąc w stanie nietrzeźwości, co potwierdzono przeprowadzonymi badaniami krwi z zabezpieczonego materiału z dnia 23.06.2017r. z wynikami badań I – 2,80 ‰, II-2,71‰, III-2,66‰ alkoholu etylowego we krwi, a także badaniami na urządzeniu Alkometr A2.0 z wynikami I-1,17 mg/dm³, II-1,19mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, tj. o czyn z art. 178 a § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 31 stycznia 2019 r. w sprawie sygnatura akt XIII K 996/18 oskarżonego T. G. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 178a § 1 kk skazał go i wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 kk warunkowo zawiesił oskarżonemu wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres 2 lat próby. Na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 kk zobowiązał oskarżonego do informowania kuratora o przebiegu okresu próby. Na mocy art. 42 § 2 kk, art. 43 § 3 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 lat i zobowiązał go do zwrotu prawa jazdy do właściwego ze względu na miejsce zamieszkania Referatu Komunikacji. Na mocy art. 63 § 4 kk na poczet orzeczonego środka karnego zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 23 czerwca 2017 roku do dnia 26 kwietnia 2018 roku. Na mocy art. 43a § 2 kk zobowiązał oskarżonego do zapłaty świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 5.000 złotych. Zasadził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 180 złotych tytułem opłaty i 766,40 złotych tytułem pozostałych kosztów sądowych.

Na podstawie art. 425 § 2 Kpk w zw. z art. 444 Kpk obrońca oskarżonego zaskarżył powyższy wyrok w całości.

Na podstawie art. 427 § 2 Kpk w zw. z art. 438 pkt 1-4 Kpk apelujący zarzucił zaskarżonemu wyrokowi mającą istotny wpływ na treść wyroku:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a polegający na wadliwym przyjęciu, że oskarżony T. G. popełnił zarzucany mu czyn, podczas gdy:

a) wedle opinii biegłej medycyny sądowej nie jest możliwe dokonanie rachunku retrospektywnego, a w konsekwencji ustalenie miarodajnych wyników stanu nietrzeźwości oskarżonego w czasie i miejscu objętym zarzutem,

b) oględziny bokówki miały miejsce 3 września 2017 r., a zatem przeszło 2 miesiące po zdarzeniu z dnia 23 czerwca 2017 r.

2. obrazę przepisów postępowania, które mogły mieć wpływ na wynik sprawy tj.:

a) art. 5 § 2 Kpk w zw. z art. 7 Kpk poprzez przyjęcie, przekraczając swobodną ocenę dowodów, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala na uznanie, iż oskarżony T. G. dopuścił się zarzucanego mu czynu,

b) art. 4, 7 Kpk w zw. z art. 410 Kpk poprzez orzekanie z naruszeniem zasady obiektywizmu oraz dokonanie dowolnej i wybiórczej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego polegającej na:

- oparciu orzeczenia wyłącznie na dowodach przemawiających na niekorzyść oskarżonego T. G., z pominięciem dowodów wskazujących na niewinność oskarżonego,
- przypisaniu protokołowi oględzin i dokumentacji fotograficznej bokówki wartości dowodowej, która z nich nie wynika.

Wskazując na powyższe, na podstawie art. 427 § 1 Kpk oraz art. 437 § 1 i 2 Kpk skarżący wniósł o:

1. zmianę orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonego T. G. od zarzucanego mu czynu, ewentualnie
2. uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Wbrew stanowisku skarżącego uznać należy, iż Sąd I Instancji na podstawie zebranego i wszechstronnie ocenionego materiału dowodowego poczynił trafne ustalenia faktyczne, zgodne z zasadami logicznego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego (art. 7 k.p.k.). Wyrazem sędziowskiego przekonania w wymienionej kwestii pozostaje uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia. Sąd Rejonowy szczególnie ustosunkował się do każdego z dowodów wskazując, które z faktów uznał za udowodnione i na jakich w tej mierze oparł się dowodach oraz dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych (art. 424 § 1 k.p.k.). W oparciu o tak ustalony stan faktyczny prawidłowo wywiódł o winie oskarżonego oraz kwalifikacji prawnej przypisanego mu czynu.

Odnosząc się do naruszenia przez Sąd I Instancji zasady swobodnej oceny dowodów zaznaczyć należy, że zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. wymaga wykazania wad w ocenie konkretnych dowodów dokonanej przez Sąd I Instancji, prowadzących do wniosku, iż przekracza ona granice swobodnej oceny. Tymczasem argumentacja zwarta w uzasadnieniu apelacji nie wykazuje w istocie, że rozumowanie Sądu Rejonowego jest nielogiczne i wadliwe.

Należy bowiem pamiętać o tym, że przekonanie sądu orzekającego o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k. wtedy, gdy:

- jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.),
- stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.),
- jest wyczerpujące i logiczne – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego umotywowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 k.p.k.) (por. też wyrok Sądu Najwyższego z 03 marca 1998 roku, V KKN 104/98, Prokuratura i Prawo 1999/2/6, LEX 35095; wyrok Sądu Najwyższego z 28 kwietnia 1997 roku, IV KKN 58/97, Prokuratura i Prawo 1997/11/1, LEX 31393).

Przepis art. 5 § 2 k.p.k. dotyczy z kolei wątpliwości jakie może powziąć sąd orzekający (a nie strona) i dopiero gdyby sąd je powziął, ewentualnie powinien powziąć, a nie rozstrzygnął ich na korzyść oskarżonego, zasadny byłby zarzut naruszenia tego przepisu. Taka sytuacja w niniejszej sprawie nie zaistniała.

Ustosunkowując się do zarzutu dotyczącego błędu w ustaleniach faktycznych (art. 438 pkt 3 k.p.k.), przypomnieć należy ugruntowane w tym przedmiocie orzecznictwo Sądu Najwyższego, iż „zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez Sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, lecz do wykazania, jakich konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się Sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 1975 roku, II Kr 355/74, OSNPG 1075/9/83, LEX nr 16881).

Wbrew stanowisku obrońcy uznać należy, iż w świetle zebranego w toku postępowania materiału dowodowego Sąd Rejonowy poczynił trafne ustalenia faktyczne, zgodne z zasadami logicznego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego. Wyrazem sędziowskiego przekonania w wymienionej kwestii pozostaje uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia. Sąd Rejonowy bardzo szczegółowo i wnikliwie ustosunkował się do każdego z dowodów wskazując, które z faktów uznał za udowodnione i na jakich w tej mierze oparł się dowodach oraz dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. W oparciu o tak ustalony stan faktyczny prawidłowo wywiódł o winie oskarżonego, kwalifikacji prawnej przypisanego mu czynu, jak również wymierzonej karze.

Osią zarzutów skarżący czyni brak możliwości przeprowadzenia przez biegłą specjalistę medycyny sądowej dr. med. M. D. rachunku retrospektywnego mającego na celu ustalenie poziomu alkoholu w organizmie oskarżonego w momencie kierowania przez niego pojazdem mechanicznym. Choć powyższe odpowiada prawdzie, zarzut nie ma jakiegokolwiek wpływu na prawidłowość ustaleń Sądu, z uwagi na szereg innych ustaleń i wskazań biegłej. Zresztą na powyższą okoliczność wskazywał Sąd w uzasadnieniu, co zapewne uszło uwadze skarżącego. Sąd Odwoławczy w całości podziela uwagi Sądu Rejonowego związane z opinią biegłej (pisemna k. 64-67, ustna k. 85, 126), wyciągnięte na jej podstawie wnioski i zbudowany stan faktyczny, co do stanu w jakim znajdował się oskarżony w momencie przyjazdu samochodem osobowym marki V. na miejsce zdarzenia. Uznając za zbędne szczegółowe powtarzanie wyводу co do tego dowodu za wystarczające uznano odesłanie w tym zakresie do pisemnych motywów Sądu Rejonowego. Szczególną uwagę pod kątem zarzutów Sąd Odwoławczy zwraca na przeprowadzony przez biegłą rachunek prospektywny, który bierze pod uwagę wersję najbardziej korzystną dla oskarżonego, przewijającą się w szeregu dowodów – spożycie przez w/w 2000 ml piwa około godziny 14, na czczo, w dawce jednorazowej - z jednoznacznie niekorzystnym wnioskiem – na szczycie wchłaniania maksymalne stężenie alkoholu w organizmie w/w osiągnęłoby wartość 1,52%. Ponadto biegła wskazała, że przyjmowane przez oskarżonego leki nie miały wpływu na stężenie alkoholu w jego organizmie, bowiem nie mają one wpływu na metabolizm alkoholu. Leki w połączeniu z alkoholem mogły spowodować objawy znacznie silniejszego upojenia niż rzeczywiście zaistniał, mogą one upośledzać zdolność do kierowania pojazdami. Z opinii biegłej należy wyprowadzić wniosek, że w przypadku wersji najbardziej korzystnej dla oskarżonego w momencie wjazdu pojazdem mechanicznym na miejsce zdarzenia T. G. miał w organizmie co najmniej 1,28%. Innymi słowy – bez cienia wątpliwości był w stanie nietrzeźwości. Zakładając, że jedna z wersji w której T. G. mówi o

przyjmowaniu leków jest prawdziwa, w świetle powyższego fakt ten przemawiałby zdecydowanie na niekorzyść w/w. Do każdego leku jest załączona ulotka, z której wynika, czy w czasie przyjmowania leków można spożywać alkohol (...). Zatem spożycie alkoholu podczas przyjmowania powyższych leków i kierowanie pojazdem dodatkowo w stanie nietrzeźwości, mogłoby być potraktowane jedynie jako okoliczność szczególnie obciążająca sprawcę, który wykazał się rażąco nieodpowiedzialnym zachowaniem. Powyższego argumentu na obecnym etapie postępowania z uwagi na kierunek zaskarżenia orzeczenia – wyłącznie na korzyść oskarżonego, nie można oczywiście brać pod uwagę.

Odnosząc się do kolejnego zarzutu związanego z nieodnalezieniem w bokówce przynależnej do mieszkania nr (...) położonego przy ul. (...) w B. alkoholu i opakowań po nim – nie ma on żadnego wpływu na treść rozstrzygnięcia. Ponownie rację ma skarżący, że dokonanie oględzin miejsca wskazywanego przez oskarżonego, jako tego, w którym był alkohol, ponad dwa miesiące po zdarzeniu, nie ma i nie może mieć przesądzającego znaczenia o winie w/w. Jednak omówienie powyższego dowodu znalazło się w części, w której Sąd analizował kolejne, zmieniające się wersje wskazywane przez oskarżonego, co do zachowania po przyjeździe na miejsce zdarzenia, w szczególności źródła pochodzenia alkoholu i miejsca jego spożycia. Organy ścigania w trakcie weryfikacji kolejnych wersji nie odnalazły jakichkolwiek, najmniejszych śladów uprawdopodobniających wskazania T. G.. Sąd Rejonowy szczegółowo omówił te wersje i wyjaśnił dlaczego są całkowicie niewiarygodne (k. 214-215 akt, str. 6-7 uzasadnienia). Tak też należy traktować dowód z oględzin bokówki powołany nietrafnie przez obrońcę, jako dowód z którego Sąd wyciągnął nieprawidłowe wnioski.

Ostatnim argumentem apelacyjnym przemawiającym zdaniem skarżącego za niewinnością oskarżonego, którego Sąd nie wziął pod uwagę, są wyjaśnienia T. G.. Sąd Odwoławczy i ten zarzut, jako całkowicie niezasadny – odrzuca. Po zapoznaniu się z motywami Sądu Rejonowego Sąd Okręgowy ma pewność, że całość pisemnych motywów rozstrzygnięcia pierwszoinstancyjnego odnosi się do wyjaśnień podsądnego. Sąd ten krok po kroku, szczegółowo, logicznie i przekonująco obalał kolejne wersje i informacje dawkowe przez T. G., w miarę gdy poprzednie wersje okazywały się nieprawdopodobne. Już sama zmienność wskazywanych okoliczności zdarzenia budzi wątpliwości, co do zgodności z prawdą wyjaśnień. Jedynym stałym elementem w wyjaśnieniach w/w jest negowanie swojej winy, a jest to niewystarczające, w konfrontacji z materiałem dowodowym na którym Sąd Rejonowy oparł rozstrzygnięcie, do wydania rozstrzygnięcia korzystnego z punktu widzenia oskarżonego. Sąd Odwoławczy w całości podzielił ocenę wyjaśnień oskarżonego dokonaną przez Sąd I Instancji, uznając zarzut obrońcy związany z tym dowodem za chybiony.

Nie dopatrując się uchybień, które powinny być brane przez Sąd Odwoławczy z urzędu, uznając sposób procedowania Sądu Rejonowego, wydane orzeczenie i motywy, które legły u jego podstaw za ze wszech miar prawidłowe, zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.

O opłacie orzeczone na mocy art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223), zaś o pozostałych kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze na podstawie art. 636 § 1 k.p.k.

Na pozostałe koszty sądowe złożyły się:

- koszty uzyskania informacji o osobie z Krajowego Rejestru Karnego w kwocie 30 zł (art. 618 § 1 pkt 10 k.p.k. w zw. z § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2014 r. w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego (Dz.U.2014.861);

- koszt doręczeń wezwań i innych pism – ryczałt – w kwocie 20 zł (art. 618 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym Dz.U.2013.663 j.t.).